

Arrest

nr. 292 863 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. BARTOS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 maart 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 maart 2011 om internationale bescherming. Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 mei 2022 opnieuw België binnenkomt zonder enig identiteitsdocument, dient op 2 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 11 oktober 2022 een beslissing houdende een ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) neemt, beslist de adjunct-commissaris op 9 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en een soennitische moslim te zijn. U komt uit een gemengd gezin, uw moeder is Pashtoun en uw vader is Tadjiek. U bent afkomstig uit Shamshapoor, district Surkhrood, provincie Nangharhar. Uw vader werkte, net als verschillende andere leden van uw familie, als slager. Jullie verkochten ook groenten en fruit. Jullie hadden verschillende winkels, magazijnen en een slachthuis in Jalalabad. Uw vader werkte in jullie winkel samen met uw oudste broer S. (...). Zelf ging u af en toe uw vader helpen. U weet niet meer sinds wanneer, maar u weet wel dat uw vader, net als de overige familieleden die als slager werkten, contracten had afgesloten met de Afghaanse overheid, i.c. ze leverden vlees aan het leger. Enige tijd voor uw vertrek zou uw vader thuis bedreigingen hebben gekregen van de Taliban, dit omwille van zijn samenwerking met de overheid. Zo zouden meerdere dreigbrieven bij jullie thuis zijn bezorgd en kreeg uw vader ook telefonische bedreigingen. Uw vader trok zich hier niets van aan. Hij verscheurde de brieven, ontdeed zich van zijn mobiele telefoon en zette zijn werkzaamheden gewoon verder. In 2005 of 2006 had u een geheime relatie met Si. (...), een meisje afkomstig uit Jalalabad. Jullie planden om samen Afghanistan te verlaten. Uw vriendin stal 10.000\$ en de gouden juwelen van haar familie en jullie vluchtten samen naar Kabul. Jullie werden in Kabul echter tegengehouden en een tijdje vastgehouden. Si. (...) zou vervolgens door haar vader in Kabul zijn opgehaald. Uit vrees voor de familie van Si. (...) dook u een aantal dagen onder in Kabul. Na een aantal dagen verliet u Kabul en keerde u terug naar Jalalabad waar u in het slachthuis van uw familie verbleef. De familie van Si. (...) kwam bij uw familie thuis en gaf duidelijk te kennen dat ze wraak wilden voor hetgeen u had gedaan. Uw vader gaf echter duidelijk te kennen dat u jong was, een fout had gemaakt en wilde dat ze de zaak zouden laten rusten. Toen de familie Si. (...) hier niet mee akkoord ging, zou uw vader hen hebben bedreigd en duidelijk hebben gemaakt dat hij hen niet meer wou terugzien. Hierop zou uw familie verder met rust zijn gelaten. Ongeveer een week later, rond de 10de maand van 2006, hielp u uw vader met de levering van vlees. Jullie begaven zich met twee auto's – uw vader en broer bevonden zich in de ene auto en u zat in de andere wagen – wanneer er plots onderweg een explosie was. Jullie zagen rook en hoorden schoten. De wagen waarin uw vader en broer zich bevonden werd onder vuur genomen. De wagen waarin u zich bevond maakte rechtsomkeer en jullie begaven zich naar een controlepost waar jullie vertelden over de aanval. De autoriteiten gingen direct terplekke en raakten in een gevecht met de taliban verwickeld. Uw vader was reeds gedood en uw broer zwaargewond. Toen u diezelfde avond terug naar huis ging stelde u vast dat uw moeder zich ziek in het ziekenhuis bevond. Eenmaal in het ziekenhuis aangekomen, liet uw moeder u weten dat de taliban bij haar thuis naar u was komen zoeken. Ze beschuldigden u, alsook Nader, een medewerker van uw vader in de slagerij, van spionage voor de overheid. U besloot direct Afghanistan te verlaten. Via de hulp van uw oom langs moederszijde, verliet u Afghanistan diezelfde dag. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije werd u tegengehouden en naar Afghanistan gerepatrieerd. Na uw terugkeer werd u ook daar een tijdje vastgehouden en vervolgens vrijgelaten. Jullie waren met een grote groep en jullie verlieten Afghanistan direct opnieuw. Te voet vertrokken jullie van Iran, Turkije naar Griekenland. Van daaruit reisde u verder naar Frankrijk alwaar u na 4 à 5 maanden zou zijn aangekomen. Bij uw aankomst in Frankrijk zou u nog minderjarig zijn geweest. U zou ruim een jaar bij een Afghaanse familie hebben verbleven maar toen zij Frankrijk verlieten, zou u op straat zijn terecht gekomen. U verzocht er om internationale bescherming doch dit zou zijn afgewezen. U trok voorts nog naar het Verenigd Koninkrijk waar u eveneens een verzoek indiende. U werd in Engeland opgepakt en naar Frankrijk teruggebracht. In 2011 kwam u vanuit Frankrijk naar België en u verzocht hier op 17 maart 2011 een eerste keer om internationale bescherming. Uw verzoek werd op 4 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk verklaard daar u reeds een verzoek indiende in Frankrijk en Frankrijk geacht werd verantwoordelijk te zijn voor uw asielerzoek. U keerde naar Frankrijk terug en verbleef de volgende 11 jaar illegaal afwisselend in Frankrijk en België. U leefde in moeilijke omstandigheden, op straat, in bossen, sliep in tenten, etc. U werkte ook illegaal. Een vijftal jaar geleden verloofde u zich met M. J. (...), de dochter van uw oom langs moederskant. Zij verblijft tot op heden in Jalalabad.

Op 2 juni 2022 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming in België.

U vreest tot op heden de familie van Si. (...) omwille van de relatie die u indertijd met haar had. Verder vreest u tot op heden de taliban, daar zij u ervan beschuldigen een spion voor de overheid te zijn. De taliban is nu ook aan macht. U verblijft ook reeds 14 jaar in Europa en vreest een terugkeer in het algemeen omdat men aan uw accent zal horen dat u al lang weg bent uit Afghanistan.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de personaliapagina van uw paspoort, een kopie van een Engelse vertaling van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de personaliapagina van het paspoort van uw verloofde, een kopie van een print van een foto van uw broer in de slagerij, een kopie van een kopie van een attest afkomstig van het ministerie van handel en industrie, betreffende de slagerij van uw familie en een kopie van een print van een foto van uw levensomstandigheden in Frankrijk.

Na uw persoonlijk onderhoud bezorgde u het CGVS via mail nog een kopie van uw volledige paspoort alsook een kopie van uw 'taskara'.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent de Commissaris-generaal te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielaanspraak en beweerd vluchtmotieven.

Dient allereerst te worden benadrukt dat u voor de Belgische asielinstanties ongerijmde verklaringen afgelegde omtrent uw identiteit. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek N. F. (...) te heten en geboren te zijn op (...) 1994 (zie bijlage 26 1ste verzoek, dd 17/3/2011), waarmee u probeerde zich als minderjarige te laten registeren. U verklaarde bovendien in het kader van uw eerste verzoek dat u Pashtoun bent van origine (zie DVZ 1ste verzoek vraag 6 d) , terwijl u thans laat optekenen Tadjiek te zijn (zie CGVS p. 3). Op 5 mei 2011 werd een medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Brussel, teneinde na te gaan of u al dan niet jonger was dan 18 jaar. Op grond van het medisch onderzoek kon echter met een redelijk wetenschappelijke zekerheid worden besloten dat bij u op 5 mei 2011 de leeftijd op 22,1 jaar kon geschat worden, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Uit het medisch onderzoek bleek aldus duidelijk dat u op 5 mei 2011 meer dan 18 jaar oud was. Later tijdens uw interview bij de DVZ corrigeerde u uw naam en geboortedatum. Zo stelde u T. F. (...) te heten en geboren te zijn in 1989 (zie interview terugnameverzoek DVZ, dd. 4/7/2011). U verklaarde bovendien in het kader van uw eerste verzoek dat u Pashtun bent van origine (zie DVZ 1ste verzoek vraag 6 d), terwijl u thans laat optekenen Tadjiek te zijn (zie CGVS p. 3). De vaststelling dat u thans, in het kader van uw tweede verzoek, eveneens verklaart Farid Tajiek te heten en geboren te zijn in 1989 en een kopie van uw paspoort voorlegt, wijzigt niets aan de vaststelling dat u aanvankelijk de Belgische asielinstanties duidelijk poogde te misleiden aangaande uw identiteitsgegevens. Deze vaststelling komt uw gehele geloofwaardigheid alvast niet ten goede.

Los van voorgaande, dient voorts ook te worden gewezen op de opmerkelijke ongerijmdheden in uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek. Zo haalde u voor de DVZ aan dat u Afghanistan verliet na het overlijden van uw vader. Uw vader werkte als slager en hij verkocht voedsel aan de militairen. De taliban eiste via dreigbrieven dat jullie deze werkzaamheden zouden stoppen. Jullie gaven hieraan geen gehoor en tijdens een van de voedseltransporten in 2007 werd de wagen waarin uw vader en broer zich bevonden aangevallen. Uw vader liet het leven en uw broer raakte gewond. U vernam nadien via uw moeder dat de taliban naar u op zoek was en verliet het land. U verklaarde verder nog dat uw broer niet meer werkt en ondergedoken leeft, hij verstoopt zich voor de taliban. U bij de DVZ nog uitdrukkelijk gevraagd of u, naast deze problemen, nog andere problemen kende, met uw autoriteiten, of met burgers of van algemene aard én u tot slot nog expliciet werd gevraagd of u nog iets had toe te voegen, antwoordde u telkens ontkennend (zie interview DVZ 2de verzoek, vraag 17). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u, naast de problemen die er zouden geweest zijn omwille van uw vaders samenwerking met de autoriteiten, i.c. de levering van vlees, ook nog problemen kende met de familie van Si. (...), een meisje uit Jalalabad met wie u een geheime relatie had en probeerde te vluchten. Voorts haalde u ook nog een vrees aan voor de taliban omdat u

beschuldigd wordt van spionage (zie CGVS p. 22, 23 en 24). Het mag wel ten zeerste verbazen dat u bij de DVZ op geen enkel moment melding maakte van de beschuldigingen aan uw adres omwille van spionage noch van het feit dat u tot op heden nog wordt gezocht in kader van een erewraak omwille van de relatie die u had met Si. (...). U gevraagd waarom u van deze relatie en erewraakproblemen voorheen niets vertelde bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek, stelde u dat u het niet wou vertellen om uw dossier niet nog gecompliceerder te maken. U voegde er nog aan toe dat dit eigenlijk iets heel basis, ordinair in Afghanistan (zie CGVS p 26). Het spreekt voor zich dat dit geenszins kan overtuigen. Waarom u het dan in het kader van uw onderhoud voor het CGVS wél spontaan ter sprake bracht wanneer u werd gevraagd naar de problemen in Afghanistan, is dan ook totaal niet duidelijk (zie CGVS p. 22). Hoe dan ook, uw verklaringen blijken niet coherent te zijn.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u voor de DVZ liet optekenen dat uw broer ondergedoken leeft en niet meer werkt (zie interview DVZ 2de verzoek), terwijl u in het kader van uw onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat uw broer het werk van uw vader overnam na diens overlijden en bleef verder werken in de slagerij. De slagerij bleef bestaan tot de machtsovername van de taliban (zie CGVS p. 27). U stelde bovendien nog uitdrukkelijk dat uw broer, samen met zijn gezin, uw moeder en uw tweede broer, tot op heden in jullie ouderlijke woning in Shamshapoor verblijft (zie CGVS p 13 en 15). Voorgaande bevindingen ondermijnen verder de waarachtigheid van uw relaas.

Uw verklaringen afgelegd bij het CGVS in het kader van uw tweede verzoek zijn bovendien dermate incoherent en onlogisch waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid alleen maar bevestigd wordt.

U verklaarde dat uw vader al heel lang samenwerkte met de overheid, i.c. vlees leverde aan het Afghaans leger. Plots zou de taliban dit te weten zijn gekomen en begon uw vader bedreigingen te krijgen teneinde zijn werkzaamheden te stoppen. Gezien uw vader al heel lang met deze werkzaamheden bezig was, werd u gevraagd hoe de taliban dan plots van die samenwerking lucht kreeg. U kwam hier niet verder dan vaagweg te stellen dat 'ze personen, hun spionnen hebben' (zie CGVS p. 27). Dit indachtig mag het dan toch wel ten zeerste verbazen dat uw vader zich helemaal niets aantrok van de bedreigingen. Los hiervan is het voorts ook geenszins ernstig dat uw vader, ondanks dat jullie zouden geweten hebben dat jullie door spionnen verkleet werden, ook niet de minste stappen hebben gezet of veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zijn voortgezette activiteiten (meer) verborgen te houden. U stelde hier uitdrukkelijk dat uw vader niets deed, hij verscheurde gewoon de brieven en zette zijn werkzaamheden gewoon verder (zie CGVS p. 27). In het licht hiervan kan dan ook totaal niet begrepen worden dat de taliban, ondanks de herhaaldelijke bedreigingen en duidelijke berichten dat jullie moesten stoppen met jullie samenwerking met de autoriteiten, geen verdere acties ondernam tegen jullie en ook totaal geen gevolg gaf aan hun eigen dreigementen. U gevraagd waarom dit zo was, stelde u gewoon dat ze niet veel kunnen doen en niet zo werken (zie CGVS p. 27). Wat het doel dan is van de dreigementen die ze herhaaldelijk zouden geuit hebben, is volstrekt onduidelijk. Uiteindelijk zou uw vader tijdens een nachtelijk transport zijn gedood (zie CGVS p.14, 16 en 23). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, moet worden opgemerkt dat de manier waarop uw familie op deze actie zou gereageerd hebben de waarachtigheid van uw beweringen verder op losse schroeven zet. Zo verklaarde u dat uw broer de werkzaamheden van uw vader gewoon verderzette waarbij hij eveneens bleef samenwerken met de autoriteiten en dus eenzelfde risico nam (zie supra + zie CGVS p. 27). Er kan toch in alle redelijkheid verwacht worden dat, indien uw vader herhaaldelijk werd bedreigd door de taliban omwille van zijn samenwerking met de autoriteiten én uiteindelijk door de taliban zou zijn gedood – een actie waarbij ook uw broer trouwens zwaar gewond zou zijn geraak (zie CGVS p. 14 en 23) – uw familie toch tweemaal zou hebben nagedacht in plaats van gewoon verder te gaan zoals voorheen. Uw broer zou bovendien ook geen problemen meer hebben gekend ondanks de voortgezette samenwerking met de overheid (zie CGVS p.27). Hij zou wel een keer zijn beschoten op de weg naar Surkhrod – ook hiervan maakte u bij de DVZ echter geen enkele melding en komt u hier nu ook weer niet verder dan het uiten van een blote bewering – doch u verklaarde zelf eigenlijk niet te weten door wie hij werd beschoten (zie CGVS p. 27). Bovendien verklaarde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud te denken dat de familie van Si. (...) achter deze beschieting zat (zie CGVS p. 25).

Dat uw familie bovendien tot op heden in jullie eigen woning in Shamshapoor kan blijven wonen zonder enig probleem te kennen met de taliban, en dit zelfs na de machtsovername, toont eens te meer aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relaas. U in deze context gevraagd of u dit alles kan verklaren, merkte u eigenaardig genoeg op dat de taliban jullie niet precies weet wonen in Shamshapoor (zie CGVS p. 28). Dit druist dan weer regelrecht in tegen uw eigen verklaringen dat de

dreigbrieven bij jullie thuis werden achtergelaten alsook dat de taliban u thuis kwam zoeken. Bovendien moeten ze evenzeer hebben geweten waar de slagerij was gelegen.

U kan bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen aangaande de bedreigingen die uw vader zou hebben gekregen, de moord op uw vader noch de beschieting van uw broer.

Rekening houdende met alle bovenstaande vaststellingen mag het duidelijk zijn dat bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u de dag dat uw vader werd gedood bij u thuis door de taliban werd gezocht omdat u verdacht werd van spionage omwille van het feit dat u een controlepost had geïnformeerd van de beschieting van uw vaders voertuig (zie CGVS p. 24).

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt bovendien ook bijkomend onderuit gehaald, gelet op het volgende. U verklaarde dat u op de dag dat uw vader werd gedood 's avond thuis kwam maar uw moeder niet kon vinden. Zij was naar het ziekenhuis waar u haar ging opzoeken. Daar vertelde zij u dat de taliban thuis was langs geweest op zoek naar u en naar Nader (zie CGVS p. 6, 14 en 23). Hoe de taliban vooreerst zou hebben kunnen weten dat u degene was die de controlepost had geïnformeerd, is geenszins duidelijk. U verklaarde immers zelf dat u in een andere auto zat dan de wagen waarin uw vader en broer zaten en die beschoten werd. Toen jullie de schoten hoorden, legden jullie de motor stil en doofden de lichten, dit om jullie aanwezigheid verborgen te houden. Uit niets blijkt zelfs dat de taliban überhaupt zou geweten hebben dat u aanwezig was op de plaats en het moment van de aanval en dat u aldus een getuige was die vervolgens de autoriteiten zou hebben ingelicht. Bovendien spreekt u zichzelf tegen met uw opmerking dat u van uw mama vernam dat de taliban u thuis was komen zoeken. U immers later tijdens het onderhoud gevraagd waarom de taliban zich beperkte tot het achterlaten van dreigbrieven voor uw vader en geen verdere acties ondernam, e.g. thuis langskomen, eens bleek dat hij geen gevolg gaf aan hun eis om de samenwerking te stoppen, verklaarde u uitdrukkelijk dat ze zo niet werken (zie CGVS p. 27). Bovendien beweerde u verder – wanneer u werd gevraagd naar een verklaring hoe het kan dat uw familie, die voor de machtsovername toch serieuze problemen zou hebben gekend met de taliban, i.c. dreigbrieven, moord op uw vader en beschieting van uw broer, dan sinds de machtsovername gewoon in de eigen woning in Shamshapoor kan blijven wonen en totaal geen problemen kent, ook al zou uw broer de samenwerking met de autoriteiten gewoon verder gezet hebben –, dat de taliban niet weten waar jullie precies wonen (zie CGVS p. 28). Dat ze u aldus thuis zouden zijn komen zoeken voor uw vertrek, kan dan ook niet worden aangenomen.

Uw beweerde vrees voor de taliban omwille van uw familie's collaboratie met de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten kan in het licht wat hierboven duidelijk werd aangetoond, totaal niet worden aangenomen.

U haalde bijkomend nog aan tot op heden de familie van Si. (...) te vrezen. Naast de bevindingen die hierboven reeds werden uiteengezet, bevestigen ook volgende vaststellingen duidelijk de ongeloofwaardigheid van uw beweerde vrees. U zou samen met Si. (...) naar Kabul zijn gevlucht en dook er onder nadat jullie werden aangehouden en betrapt. U zou hierna een tijdje in Kabul gebleven zijn en keerde vervolgens terug naar Jalalabad waar u in het slachthuis/slagerij van uw familie verbleef. U keerde niet meer terug naar huis (zie CGVS p. 24 en 25). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u tot aan uw vertrek altijd in Shamsapoor woonde of ooit, tijdelijk eventueel, elders heeft verbleven of was ondergedoken. U stelde uitdrukkelijk dat u in Shamsapoor was en over uw beweerde ondergedoken verblijf in Kabul en Jalalabad repte u met geen woord (zie CGVS p. 6). Dit is op zich al hoogst opmerkelijk.

Verder kan uw beslissing om onder te duiken in Jalalabad totaal niet begrepen worden. Immers, de familie van Si. (...) was afkomstig van Jalalabad. Dat u dan uit vrees om door de vader/familie van Si. (...) te worden gevonden nét in de stad besloot onder te duiken (zie CGVS p. 25 en 26), houdt totaal geen steek indien uw verhaal de waarheid betreft. Dat jullie in het slachthuis in Jalalabad goed bewapend waren, kan hier geen ander licht op werpen. Bovendien, indien u effectief besloot onder te duiken in Jalalabad omdat u daar in het slachthuis veilig was, kan dan weer totaal niet begrepen worden waarom u zou besloten hebben die ene dag uw vader te helpen met een levering van het vlees en u buiten het slachthuis in het openbaar te begeven (zie CGVS p. 26).

U kan tot slot ook totaal niet verduidelijken wat u precies vreest van de familie van uw voormalige vriendin. U liet enerzijds optekenen dat voor zo'n situatie het meisje en de jongen moeten gedood worden. Echter, Si. (...) zelf verblijft tot op heden gewoon in Afghanistan. Ondanks uw bewering dat u tot

op heden haar familie vreest en ze tot op heden naar u op zoek zijn, stelde u terzelfdertijd dat haar familie naar u toe tot op heden niets concreets ondernam. Ze zouden voordien wel bij uw vader thuis zijn langs geweest maar uw vader zou hen bedreigd hebben waarna ze afdropen (zie CGVS p. 23 en 25).

Verder haalde u nog een vrees aan omwille van uw langdurig verblijf in het buitenland. De taliban zou onlangs duidelijk hebben aangehaald dat deze personen niet meer moeten terugkeren naar Afghanistan. U vreest ook het Afghaanse volk omdat u nu met een accent spreekt (zie CGVS p. 3 en 28). Dienaangaande moet worden opgemerkt dat u zich weerom beperkt tot loutere beweringen en op geen enkel moment concrete elementen aanhaalt die uw beweerde vrees dienaangaande zouden kunnen staven.

Kan hier bijkomend nog aan toegevoegd worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor uw algemene verwijzing naar het 'verbod' om terug te keren vanuit Europa. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). U reikt echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat u bij een eventuele terugkeer uit Europa door uw lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in uw hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds een familienetwerk heeft in Afghanistan en in contact staat met uw familie (zie CGVS p. 12 en 13).

Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat uw langdurig verblijf in Europa een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Tot slot doch niet in het minst kan nog worden opgemerkt dat u pas op 2 juni 2022 een tweede verzoek indiende in België. Uw eerste verzoek werd onontvankelijk verklaard daar kon worden vastgesteld dat u reeds eerder een verzoek indiende in Frankrijk. U werd naar Frankrijk teruggeleid en pendelde vervolgens gedurende 11 jaar heen en terug tussen Frankrijk en België. In die periode heeft u geen volgend verzoek ingediend. U werkte illegaal 'hier en daar' (zie CGVS p. 20). Dit wijst er nog maar eens op dat aan uw beweerde vrees geen enkel geloof kan worden gehecht en dat het verkrijgen van verblijfsvergunning voor u prioriteit geniet boven het effectief verkrijgen van internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 90-91).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn

vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Tot slot, de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De kopieën van uw paspoort en taskara hebben betrekking op uw persoonsgegevens maar spreken zich niet uit over de redenen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren. De kopie van personaliapagina van uw partner betreft louter haar persoon maar heeft geen uitstaans met u noch uw problemen. De print van een foto van uw broer in een beenhouwerij -- voor zover het zou vaststaan dat dit uw broer is aan het werk in jullie beenhouwerij -- en de kopie van een document betreffende de slagerij van uw familie in Afghanistan, kan hoogstens aantonen in welke sector uw familie werkzaam was/is, niets meer en niets minder. Geen van de door u voorgelegde documenten kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de feiten die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt. De print van een foto van een tentenkamp in Frankrijk, heeft evenmin uitstaans met uw situatie in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk”.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) “geen rekening te hebben gehouden met zijn « verwestering » en met het risico op vervolging die de taliban hem zouden kunnen doen ondergaan in geval van een terugkeer naar Afghanistan”. Hij citeert uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat “de Afghanen die Westerse waarden overnemen, het doelwit zijn geworden van deze gewapende groepen, omdat ze als niet-islamitisch beschouwd worden” en ook als spionnen worden beschouwd door de voormalige regering te steunen. Verzoeker meent dat de daden waarvan personen met dit profiel slachtoffer zouden kunnen zijn zo ernstig zijn dat ze gelijk zouden kunnen staan met vervolging. Vervolgens citeert verzoeker uit de arresten nr. 283 977 van 27 januari 2023 en nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt hij dat de lessen uit deze twee arresten op hem toegepast kunnen worden. Hij licht dit als volgt toe:

“Eerst en vooral, de verzoeker is gedurende het jaar 2007 in de Europese Unie aangekomen, en meer bepaald in Frankrijk. Hij geeft dus meer dan 15 jaar geleden Afghanistan verlaten, toen hij nog minderjarig was.

Vervolgens is de verzoeker ook afkomstig uit de provincie van Nangarhar, een plaats in het land waar de taliban bijzonder goed gevestigd zijn.

Daarnaast heeft de verzoeker zijn land van oorsprong meer dan 15 jaar geleden verlaten, zodat hij niet meer in staat is om de lokale gewoontes en gebruiken te kennen.

Ten slotte is de verzoeker bijzonder goed geïntegreerd, zowel in België als in Frankrijk. Hij is in staat om zich op correcte wijze in de Franse taal uit te drukken.

Dit is de reden waarom de verzoeker gevraagd heeft om in de Franse taal verhoord te worden tijdens zijn zitting voor Uw Raad.

Hij heeft ook net een arbeidsovereenkomst in Vlaanderen getekend, wat ervoor zorgt dat hij binnenkort ook de Nederlandse taal zal leren. De verzoeker zal op zijn minst in aanraking komen met de Nederlandse taal, en hij zal bijgevolg de basis van deze taal zeker ontwikkelen.

Bijgevolg dient er rekening gehouden worden met het feit dat de verzoeker sinds zijn vertrek uit Afghanistan verwesterd is, en met het feit dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong een aanzienlijk risico op vervolgingen zou kunnen betekenen.”

Verzoeker vervolgt:

“Rekening houdend met het voorgaande, moet op zijn minst de status van de subsidiaire bescherming hem toegekend worden, gelet op het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen die de verzoeker riskeert, in schending met artikel 3 van het EVRM in het geval hij naar Afghanistan zou moeten keren.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds beschouwd dat de uitzetting door een lidstaat problematisch kan zijn op grond van artikel 3 van het EVRM, en kan leiden tot de aansprakelijkheid van een verdragsluitende staat op grond van het Verdrag, wanneer er ernstige redenen bestaan en dat men kan geloven dat de betrokkene, in het land van bestemming, een werkelijk risico loopt om behandelingen te ondergaan die in strijd staan met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden verbindt artikel 3 van het EVRM ertoe om de persoon in kwestie niet naar dit land uit te zetten⁶.

Om te kunnen oordelen of er zwaarwegende gronden bestaan dat de vreemdeling een reëel risico zou lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling zoals verboden door artikel 3 van het EVRM, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan de aanduidingen uitgegeven door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Hieromtrent heeft zij geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op een slechte behandeling na te gaan, de voorspelbare gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming moeten onderzocht worden, rekening houdend met de algemene situatie van dit land en met de omstandigheden eigen aan de betrokkene (wij benadrukken dit)⁷.

In casu wordt aangetoond dat de verzoeker de westerse gebruiken en gewoonten heeft aangenomen en dat een terugkeer naar Afghanistan een hoog risico op vervolgingen zou kunnen veroorzaken.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een arbeidsovereenkomst van 19 november 2022 (stuk 3) en loonfiches (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire

bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag en beweerd vluchtmotieven, omdat (B) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn langdurig verblijf in Europa een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (E) uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en omdat (F) de door hem voorgelegde documenten op het voorgaande geen ander licht kunnen werpen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer te vrezen voor vervolging door (i) de familie van S., met wie hij in 2005 of 2006 een geheime relatie had, en door (ii) de taliban, die hem ervan zouden beschuldigen een spion voor de overheid te zijn omdat zijn vader als slager vlees leverde aan het leger.

De adjunct-commissaris is in de bestreden beslissing van oordeel dat (A) de door verzoeker beweerde vrees voor de taliban omwille van de collaboratie van zijn familie met de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten totaal niet kan worden aangenomen nu (i) verzoeker voor de Belgische asielinstanties ongerijmde verklaringen afgelegde omtrent zijn identiteit, (ii) ook de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek aflegde opmerkelijke ongerijmdheden bevatten, (iii) verzoekers verklaringen bij het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek incoherent en onlogisch zijn, (iv) verzoekers familie bovendien tot op heden in hun eigen woning in Shamsapoor kan blijven wonen zonder enig probleem te kennen met de taliban, (v) verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen aangaande de bedreigingen die zijn vader zou hebben gekregen, de moord op zijn vader of de beschieting van zijn broer en (vi) het geenszins duidelijk is hoe de taliban zou hebben kunnen weten dat verzoeker degene was die de controlepost had geïnformeerd, dat (B) ook verzoekers vrees voor de familie van S. ongeloofwaardig is nu (i) het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelde dat hij in Shamsapoor was en met geen woord repte over zijn beweerde ondergedoken verblijf in Kabul en Jalalabad, (ii) de beslissing van verzoeker om onder te duiken in Jalalabad totaal niet begrepen kan worden en (iii) verzoeker totaal niet kan verduidelijken wat hij precies vreest van de familie van zijn voormalige vriendin, en dat (C) de door verzoeker voorgelegde documenten op het voorgaande geen ander licht kunnen werpen.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke. Het geheel van de hierboven aangehaalde en in de bestreden beslissing verder uitgewerkte motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast verklaart verzoeker de taliban en het Afghaanse volk te vrezen omdat zij aan zijn accent zouden horen dat hij lang is weggeweest uit Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet

hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het

leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om in Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar op aanvullende nota's verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift het CGVS verwijt "*geen rekening te hebben gehouden met zijn « verwestering » en met het risico op vervolging die de taliban hem zouden kunnen doen ondergaan in geval van een terugkeer naar Afghanistan*", gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Verder haalde u nog een vrees aan omwille van uw langdurig verblijf in het buitenland. De taliban zou onlangs duidelijk hebben aangehaald dat deze personen niet meer moeten terugkeren naar Afghanistan. U vreest ook het Afghaanse volk omdat u nu met een accent spreekt (zie CGVS p. 3 en 28). Dienaangaande moet worden opgemerkt dat u zich weerom beperkt tot loutere beweringen en op geen enkel moment concrete elementen aanhaalt die uw beweerde vrees dienaangaande zouden kunnen staven.

Kan hier bijkomend nog aan toegevoegd worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor uw algemene verwijzing naar het 'verbod' om terug te keren vanuit Europa. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). U reikt echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat u bij een eventuele terugkeer uit Europa door uw lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in uw hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds een familienetwerk heeft in Afghanistan en in contact staat met uw familie (zie CGVS p. 12 en 13).

Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat uw langdurig verblijf in Europa een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Tot slot doch niet in het minst kan nog worden opgemerkt dat u pas op 2 juni 2022 een tweede verzoek indiende in België. Uw eerste verzoek werd onontvankelijk verklaard daar kon worden vastgesteld dat u reeds eerder een verzoek indiende in Frankrijk. U werd naar Frankrijk teruggeleid en pendelde vervolgens gedurende 11 jaar heen en terug tussen Frankrijk en België. In die periode heeft u geen volgend verzoek ingediend. U werkte illegaal 'hier en daar' (zie CGVS p. 20). Dit wijst er nog maar eens op dat aan uw beweerde vrees geen enkel geloof kan worden gehecht en dat het verkrijgen van verblijfsvergunning voor u prioriteit geniet boven het effectief verkrijgen van internationale bescherming."

Verzoeker laat gelden dat hij gedurende het jaar 2007 in de Europese Unie, in Frankrijk, is aangekomen en dat hij dus meer dan 15 jaar geleden Afghanistan verlaten heeft, toen hij nog minderjarig was. De Raad wijst er wat dit betreft vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn procedures voor het bekomen van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en dat hij zich meer bepaald bij zijn eerste verzoek trachtte voor te doen als minderjarige, terwijl uit een medisch onderzoek bleek dat dit niet zo was. Aldus dienen hier de nodige reserves te worden ingebouwd. Hoe dan ook kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest en in Europa verblijft niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn jarenlange verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Hij stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij bijzonder goed geïntegreerd is, zowel in België als in Frankrijk, en dat hij in staat is om zich op correcte wijze in de Franse taal uit te drukken, doch hij brengt geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt, of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan. De loutere omstandigheid dat hij zich in het Frans kan uitdrukken en dat hij "net een arbeidsovereenkomst in Vlaanderen getekend (heeft), wat ervoor zorgt dat hij binnenkort ook de Nederlandse taal zal leren", ter staving waarvan hij een arbeidsovereenkomst en loonfiches bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4), volstaat niet. Hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op het resultaat van het medisch onderzoek dat in het kader van het eerste verzoek werd uitgevoerd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map '1ste verzoek', beslissing FOD Justitie) kan worden aangenomen dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker nog een verloofde en familie heeft in Afghanistan en dat

hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Ter terechtzitting verklaart verzoeker nog dat zijn familie drie maanden geleden gevlucht is naar Iran en dat zijn moeder en broer nog naar Pakistan vertrokken zijn, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook blijkt niet dat zijn verloofde en schoonfamilie zich niet meer in Afghanistan zouden bevinden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in Afghanistan tot de derde graad lager onderwijs naar school is geweest (*ibid.*, p. 8) en naast het Frans nog *Pashtou*, *Dari* en *Farsi* spreekt (adm. doss., stuk 5, Deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de arresten met nr. 283 977 van 27 januari 2023 en nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in zijn land van nationaliteit, Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waaruit blijkt dat hij zijn problemen met de taliban en met de familie van S. niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN